

Презъ него гледамъ планината,
 какъ вечеръ слънцето догаря,
 надъ синий лесъ въ далечината
 вѣтрило отъ лжи разтваря.

И, като гиздаво момиче,
 въ премѣна розова огръла,
 презъ него весело наднича
 днесъ прасковата разцвѣтѣла.

Ст. Панкова Стоянова

Стаята на търновския конакъ, въ която особенитѣ сждѣ сждѣше бунтовницитѣ отъ априлското въстание, бѣше препълнена отъ любопитни граждани. Всѣки имаше нѣкой близъкъ човѣкъ между подсждимитѣ и треперѣше за сждбата му.

Този день сждѣха габровскитѣ въстаници, начело съ войводата Цанко Дюзтабановъ, и всички турци бѣха необикновено сърдити и гнѣвни. Тѣ шумѣха като кошерь сърдити пчели.

— Други да бѣше станаль комита, разбирамъ! Напраздно

му било богатството и ученieto! — рече единъ турчинъ, като сочеше войводата.

— Българитѣ ходятъ изъ Европа ужъ да се учатъ на наука, а ставатъ разбойници! — добави другъ турчинъ.

— Много е добъръ Падишахътъ! — злобно изсъска едно старо ефенди. — Ето на, Цанко бѣше на царска служба, началникъ на пощата въ Габрово, отъ хазната пари получаваше и пакъ! Вжже за такъвъ престѣпникъ, вжже!

До този старъ турчинъ бѣ седнала една жена на около петдесетъ години, облѣчена ка-